

[Indenrigsministeren.]

har Indenrigsministeriet ikke med at gøre — blev vedtaget i 1939. Der gennemførtes ved den Lejlighed en Ordning, hvorefter der oprettedes fire Forsikringsforbund, og senerehen blev der af forskellige praktiske Grunde oprettet endnu et femte Forbund. Det er altsaa denne Ordning, man lovmæssigt har gennemført, og som Befolkningen stadig har maattet regne med vilde blive liggende fast. Det har vist sig, at Skaderne inden for de forskellige Forbund er faldet meget ujævnt, og at de Promiller, der skal opkræves, derfor ogsaa maa falde ujævnt. Forholdet er det, at Totalskaden i København er opgjort til 41,5 Mill. Kr., i Købstæderne til 64 Mill. Kr., paa Landet til 5,5 Mill. Kr., i de bymæssige Bebyggelser til 10 Mill. Kr. og for Industriens Vedkommende til i alt 68 Mill. Kr. De Promiller, der derefter, saa vidt det kan siges i Dag, vil være at opkræve, bliver for Københavns Vedkommende 7, for Købstædernes Vedkommende 15, for Landet ca. 1, for de bymæssige Bebyggelser ca. 2,5 og for Industrien ca. 20.

Disse Tal viser altsaa med al ønskelig Tydelighed, at Skaderne er faldet meget ujævnt, og at de Beløb, som de enkelte forsikrede skal udrede inden for de forskellige Forbund, er højst ulige fordelt. Jeg kan derfor i og for sig godt forstaa, at man fra forskellig Side, og da navnlig i Købstæderne og København, føler sig en Smule brøstholden, egentlig mener, at man betaler for meget i Forhold til visse andre, og at man som Følge deraf kunde ønske det, som jeg forstaa, at den ærede Forslagsstiller mener, nemlig at faa foretaget en vis Udjævning, saaledes at det hele kommer til at hvile paa et bredere Grundlag.

Jeg har kigget Referatet af de Forhandlinger igennem, som blev ført i 1939, og ser deraf, at man i det sagkyndige Udvalg, som tilrettelagde hele denne Lovgivning, var inde paa Tanken om at lade hele Landet være en Slags fælles Krigsforsikringsforbund, og jeg ser ogsaa af Referatet af Forhandlingerne her i Tinget, at man drøftede den samme Tanke her, men begge Steder kom man dog til det Resultat, at denne Tanke ikke kunde opretholdes, og Følgen deraf var, at man fik de fire, senere fem Krigsforsikringsforbund.

Selv om jeg altsaa forstaaer de Vanskeligheder, som visse Grundejere har, og ogsaa i nogen Grad de Følelser, som besjæler dem, saa ser jeg ogsaa i meget høj Grad Vanskelighederne ved nu at gaa hen og ændre en Ordning, som har bestaaet gennem snart 8 Aar, og som Befolkningen i sine økonomiske

Dispositioner har maattet kunne regne med. Det forekommer mig at være overordentlig vanskeligt nu at give sig til at ændre ved denne Ordning. Det ærede Medlem Hr. Aksel Møller sagde, at det kunde man dog gøre uden at miste Ansigtet, uden nogen Art af Prestigetab, og det er jeg i og for sig enig med ham i; det er, som en jævn Jyde engang sagde, jo ikke forbøjn, altsaa forbudt, at blive klogere, og det er heller ikke forbudt at skifte Anskuelse, men det er jo ikke det, der er Tale om her. Der er Tale om, at man har sagt til de forskellige Befolkningsdele og Befolkningsklasser, at nu gennemfører vi en Ordning af den og den Karakter, og derefter skal I i Henhold til denne Ordning være med til at betale de Skader, som falder inden for de forskellige Omraader. Man kunde naturligvis være gaaet den Vej, at man, da Talen var om disse Forhold, havde sagt: nu lader vi Spørgsmaalet staa aabent, og saa bestemmer vi til sin Tid, naar vi ser, hvorledes det hele gaar, hvordan det bør ordnes; men det gjorde man ikke. Man fastsatte paa det givne Tidspunkt, at saadan og saadan skulde det være, man gennemførte en Slags forsikringsmæssig Ordning, og jeg maa forstaa det saadan, at man opdelte Krigsforsikringsforbundene efter den Risiko, man mente der var inden for de forskellige Omraader.

Det er jo i Overensstemmelse med Forsikringsprincippet i det hele taget, at det gaar, som det er gaaet her: at Præmien bliver mindst i de Omraader, hvor Faremomentet er mindst. Nu var der vel for øvrigt ingen, der paa det givne Tidspunkt helt sikkert kunde sige noget herom. Jeg hørte, at det ærede Medlem Hr. Aksel Møller sagde, at Landbruget kunde gaa til Capitol og takke Guderne eller Montgomery, fordi han standsede Syd for Grænsen. Ja, og var han draget videre, tror jeg, at Landbruget kunde have haft Følgeskab af adskillige andre paa dets Vandring til Capitol. Men det lægger jeg ikke saa megen Vægt paa. Jeg lægger Vægt paa dette, at man paa det givne Tidspunkt ikke stillede Sagen i Bero, ikke udsatte det hele for at se, hvordan det gik, men at man fastsatte ganske bestemt, at saadan skulde det være. Saa maa de Mennesker — rettere kan jeg ikke se —, der her er Tale om, have Grund til at tro, at saadan vilde det ogsaa forblive.

Derfor ser jeg ikke nogen Vej til at paalægge en vis Del af Befolkningen en yderligere Betalingspligt end den, de i 8 Aar har haft Grund til at tro, at der paa hvilede dem, men jeg ser naturligvis meget vel, at man kan gaa en anden Vej. Man kan